

FUGIR PER SOBREVUIRE

Ella no feia res més que córrer. Fugia, més ben dit. Fugia del soroll, de la destrucció, de la mort... de les bombes. De les bombes llençades pels nazis a la ciutat de Londres. Aquelles que tantes coses li van fer perdre. Els pares, els germans, els amics. I el sentit de l'oïda. Per poc podria haver sigut un cadàver enmig de les destrosses de la seva antiga escola.

Després de veure que no hi havia supervivents, i de comprovar que els feixistes alemanys seguien escampant el terror, ella va començar a fugir. Va començar a seguir les vies del tren de l'estació, que, encara, no havia patit danys. Va estar hores i hores corrents sense parar, sense aturar-se a pensar o a descansar. Només volia sobreviure. Només volia estar en pau. En un moment precís, va entrar en una zona boscosa, en la qual hi havia una densa boira, que li impedia veure. Li impedia veure els objectes que estaven a més de tres pams de distància. Per precaució, va alleugerir el seu pas, i va començar a caminar mirant-s'ho tot estranyament.

De sobte, des de la llunyania, li semblava notar una vibració quasi inexistent. Quelcom s'aproximava. No veia què era, i encara menys sentir-ho. Ella no s'aturava, seguia caminant. El pols i la respiració es van accelerar. Una angoixa irracional es va iniciar per tot el seu cos. La vibració augmentava, s'apropava i ella anava creient que els nazis tornaven, que haver fugit des de la capital anglesa fins a un lloc a moltíssims quilòmetres de distància no servia de res, que l'inxamparien. I ara no tindria tanta sort. D'aquesta no en sortiria viva. De cop i volta, una llum brillant, blanca i fantasmagòrica va sorgir de la penombra. Va haver d'apartar la mirada per no quedar-se també cega. Però no va servir de res.

Sobtadament, la FOSCOR.

El tren va seguir el seu llarg camí.